

[Funck Jensen.]

monopoler. For det andet vil opsugning af penge gennem skatter være udtryk for, ikke pengepolitik, men umyndiggørelsespolitik overfor befolkningen, idet staten får flere midler til råde over og borgerne færre penge til deres rådighed. Det er efter retsforbundets mening en naturlig opgave for staten som et led i retshævdelsen borgerne imellem at sikre pengevæsenets stabilitet, så at en krone altid køber f. eks. samme mængde af visse varer eller samme andel af en stigende eller faldende produktion. Det gælder om, at pengesystemet ikke som nu kan blive årsag til monopolindtægter eller krænkelser af frihed og ligeret. Det er disse krav, man må stille til en pengepolitik, men ikke at den skal løse beskæftigelsesformål. Man kan ikke lade pengepolitikken løse beskæftigelsesproblemet uden at forfalske pengene som værdimåler. Det må være i erkendelse heraf, at det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen fornylig udenfor rigsdagen fremsatte et forslag om holding-selskaber, der ved at holde aktier, at spekulere i aktier, skulle sikre sine aktionærer stigende udbytte, når inflation får pengeværdien til at falde. Men det er kun en delvis afhjælpning, det ærede medlem her foreslår, og den griber ikke sagen an, hvor den burde gribes an, bl. a. fordi den ikke giver f. eks. indehavere af livsforsikringer og private pensionister, hvad der retfærdigvis tilkommer dem, og i det hele taget ikke fjerner den usikkerhed overfor pengenes stabile købeevne, der er en væsentlig årsag til, at sparelysten og spareevnen undergraves, ikke mindst blandt ungdommen, der ønsker at spare op til bosætning eller egen virksomhed.

Det er forståeligt nok, at regeringen ønsker at modvirke arbejdsløshed ved igangsættelse af ekstraordinære offentlige arbejder, men hvis det ikke skal blive en evighedsforanstaltning, er det en forudsætning, at importen frigives, at ekstraordinære offentlige beskæftigelsesforanstaltninger alene bliver et middel til i en overgangstid at beskæftige arbejdskraft, der bliver ledig under en tilpasningsproces til frie erhvervsforhold.

Det er endvidere en forudsætning, at der til udførelse af offentlige arbejder ikke anvendes ringere teknik end normalt for lignende arbejder, udført for privat regning — med andre ord, at arbejdet ikke strækkes for på lidet rationel måde at fastholde flere beskæftigede end de for arbejdet nødvendige —, og endelig er det en forudsætning, at arbejdskraftens overgang fra offentlige arbejder til frie konkurrencedygtige og eksportduelige erhverv gøres lettest mulig.

Dette er efter min mening nødvendige forudsætninger for at undgå inflation, for at fastholde pengenes reale købekraft, hvilket enhver, der har indtægt af værdiskabende arbejde, og enhver, der sparer op af sådan indtægt, har retsmoralsk krav på.

Det undrer mig, at regeringen har taget afstand fra retsforbundets krav om frigørelse af kronen, så den kunne finde sit eget leje i forhold til f. eks. dollar, med den motivering, at der hermed ville være fare for, at kronen faldt endnu mere end til den af regeringen fikserede kurs. Hvis denne påstand er rigtig, så dømmes regeringen sin egen politik hårdt; så indrømmer regeringen, at den har ført en mere inflatorisk politik end allerede åbenbaret, og det er endda den politik, som den højtærede finansminister her i tinget den 18. oktober betegnede som den, „der har været ført her i landet de sidste 3 år med held, og den, regeringen ønsker at fortsætte“. Denne politik, som regeringen selv er så glad for, indebærer også, såvidt jeg har forstået, en fortsat sammenknytning af arbejdslønnen og pristallet. Men en sådan sammenknytning kan kun forklares ved, at regeringen trods al tale om rationalisering og produktionsforøgelse venter det stik modsatte, nemlig faldende produktion og dermed faldende realkøbekraft i pengene. Hermed stempler regeringen sin egen politik som det, den i sin inderste konsekvens er: arbejderfjendtlig. Hvis regeringen nemlig ventede stigende produktion og stigende realkøbekraft for pengene, så var der ingen mening i i anledning af kronedevalueringen at trøste arbejderne med pristalsregulering. For under stigende produktion vil pristalsregulering blot sige, at arbejderne ikke får deres retsmoralske andel i den øgede produktion. Løn efter pristal betyder i virkeligheden ganske enkelt: stop på reallønnen.

Det er forøvrigt ejendommeligt at konstatere, at en engelsk arbejderregering uden videre hæver prisen på kul overfor en dansk arbejderregering. Man må nok spørge: Hvor er den internationale arbejdersolidaritet henne i denne handling? Det er en handling, der er ren nationalkapitalistisk og national-egoistisk og i det lange løb arbejderfjendtlig, også overfor engelske arbejdere, så sandt som enhver prisforhøjelse betyder forringede levevilkår for arbejderklassen som helhed.

Hvad Marshallhjælpen angår, er dens realitet den, at den danske stat af amerikanske skatteborgere får dels et billigt lån, dels en foræring i forskellige varer, navnlig produktionsmidler, som staten sælger til det danske erhvervsliv for kroner. Af disse kronebeløb, som staten foreløbig har op-